

Олена ПИЛИПЕНКО,
orcid.org/0000-0002-6249-9121
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри іноземної філології і перекладу
Національного університету біоресурсів і природокористування України
(Київ, Україна) pilipenko.helena@gmail.com

ОНОМАСТИЧНА ТРАДИЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ФЛОТУ: ВІД УНР ДО СУЧАСНОСТІ

У статті розглядається історичний, мовознавчий і культурно-ідеологічний розвиток хремотонімів – назв кораблів у системі українського військово-морського флоту – в діахронічній перспективі: від періоду Української Народної Республіки (1917–1921) до сучасного етапу російсько-української війни. Автор аналізує понад 250 онімів, що засвідчені у флотських реєстрах, архівних джерелах, пресі та публічному просторі. У межах ономастичної теорії та критичного дискурсивного аналізу запропоновано функціонально-семантичну типологію українських морських хремотонімів, що включає топоніми (назви міст, річок, регіонів, географічних об'єктів), антропоніми (імена історичних постатей, гетьманів, культурних діячів), символічно-ідеологічні назви (із семантикою свободи, боротьби, національної єдності), зооніми, сакральні та міфологічні компоненти. Особливу увагу приділено аналізу номінацій за періодами: доба УНР, радянський флот, період незалежності, сучасна фаза війни. Встановлено, що в різні періоди домінували різні ідеологічні моделі найменування: від імперсько-православної риторики до героїко-національної ідеології. У статті визначено чотири ключові прагматичні функції хремотонімів: комеморативну, ідентифікаційну, мобілізаційну та символічну. Номінації розглядаються як елемент лінгвосеміотичного простору пам'яті, де перетинаються мовна стратегія держави, військова доктрина та колективна історична уява. У роботі подано кількісні дані щодо поширення типів назв, приклади номінацій за хронологічними групами та їхній зв'язок із військово-історичним контекстом. Зроблено висновок, що хремотонімія є важливим індикатором національної ідентичності, засобом символічного спротиву та інструментом конструювання героїчного наративу в умовах війни. Дослідження здійснено на перетині славістичної ономастики, військової лінгвістики, семіотики простору й соціолінгвістики.

Ключові слова: хремотонімія, Військово-Морські Сили України, найменування кораблів, ономастика, ідеологема, семантика, військовий дискурс.

Olena PYLYPENKO,
orcid.org/0000-0002-6249-9121
Candidate of Pedagogical Sciences,
Associate Professor at the Department of Foreign Philology and Translation
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
(Kyiv, Ukraine) pilipenko.helena@gmail.com

THE ONOMASTIC TRADITION OF UKRAINIAN NAVAL VESSELS: FROM THE UKRAINIAN PEOPLE'S REPUBLIC TO THE PRESENT DAY

The article explores the historical, linguistic, and cultural-ideological evolution of chrematonyms—names of ships—in the Ukrainian naval tradition over a diachronic period from the era of the Ukrainian People's Republic (1917–1921) to the current stage of the Russian-Ukrainian war. The author analyses more than 250 proper names recorded in naval registries, archival sources, the press, and public discourse. Within the framework of onomastic theory and critical discourse analysis, the study proposes a functional-semantic typology of Ukrainian maritime chrematonyms. This typology includes toponyms (names of cities, rivers, regions, and geographic objects), anthroponyms (names of historical figures, hetmans, cultural personalities), ideologically and symbolically marked names (semantic fields of freedom, struggle, and national unity), as well as zoomorphic, sacral, and mythological components. Special attention is paid to the analysis of naming patterns across historical periods: the UPR era, the Soviet fleet, the post-independence period, and the contemporary wartime phase. The study reveals that different periods were dominated by different ideologically driven naming models, ranging from imperial-Orthodox rhetoric to heroic-national ideology. The article identifies four key pragmatic functions of chrematonyms: commemorative, identificational, mobilizational, and symbolic. Ship naming is interpreted as part of the linguosemiotic space of memory, where state linguistic strategy, military doctrine, and collective

historical imagination intersect. The article also presents quantitative data on the distribution of name types, examples of chronological nomination clusters, and their correlation with military-historical contexts. It concludes that chrematonymy serves as an important indicator of national identity, a tool of symbolic resistance, and a means of constructing a heroic narrative during times of war. The research is situated at the intersection of Slavic onomastics, military linguistics, spatial semiotics, and the sociolinguistics of memory.

Key words: *chrematonymy, Ukrainian Navy, ship naming, onomastics, ideologeme, semantics, military discourse.*

Постановка проблеми. Ономастична номінація у військовому дискурсі виконує не лише ідентифікаційну функцію, а й виступає інструментом символічного моделювання образу флоту, засобом ідеологічного маркування, пропагандистського впливу та культурної легітимації державної сили. Назви військових кораблів (хрематоніми) репрезентують національну історичну пам'ять, пантеон героїв, технологічний поступ, геополітичні амбіції та цивілізаційні уявлення кожної держави. Історичний досвід формування хрематонімії українського флоту, починаючи від доби Української Народної Республіки, засвідчує поступове вибудовування власної ономастичної традиції, що апелює до ключових елементів національного нарративу: героїв визвольної боротьби, історичних подій, сакральних топонімів, символів державності та боротьби за незалежність. Особливо помітною є тенденція до комеморативної номінації – кораблі ВМС України отримують імена, пов'язані з посталями гетьманів, командирів Армії УНР, діячів Збройних Сил незалежної України, а також географічними назвами, що символізують звільнені або стратегічно значущі регіони. У ХХІ ст. в умовах гібридної та повномасштабної війни з Російською Федерацією, ономастична політика Військово-Морських Сил України демонструє чіткий вектор на деколонізацію, дерусифікацію та утвердження національно орієнтованого символічного простору. Показовим є процес переосмислення радянських і пострадянських номінацій, унаслідок чого з назв усуваються елементи, пов'язані з тоталітарним минулим, колоніальною залежністю чи російським впливом. Водночас набувають популярності назви, що апелюють до героїв новітньої війни, топонімів окупованих або деокупованих територій, а також до історико-культурних символів української державності. У сучасному контексті, коли ономастична репрезентація Збройних Сил стала елементом стратегічної комунікації, формування власної системи хрематонімів відіграє важливу роль у зміцненні національної ідентичності, збереженні історичної пам'яті та формуванні безпекового дискурсу. Вивчення назв військових кораблів ВМС України дозволяє простежити еволюцію ономастичних моделей, виявити домінантні семантичні поля та осмислити роль мовної символіки в умовах воєнної загрози.

Отримані результати сприятимуть як подальшому розвитку ономастичних студій в Україні, так і формуванню лінгвістично обґрунтованої політики у сфері військової терміносистеми.

Об'єктом дослідження є онімний простір української мови, предметом – хрематоніми військових кораблів України.

Мета статті – здійснити комплексний ономастичний аналіз українських військово-морських хрематонімів у діяхронії, від УНР до ЗСУ сучасного періоду, запропонувати типологію назв, дослідити їхню семантику, ідеологічне навантаження та функціональну трансформацію залежно від історичного контексту.

Завдання дослідження: систематизувати хрематоніми військового флоту за ономастичними типами (антропоніми, зооніми, топоніми, апелятиви тощо); розробити структурно-семантичну типологію з урахуванням мотивацій; зробити кількісний аналіз та визначити найрепрезентативніші категорії; окреслити функції назв у військово-політичному, культурному й ідеологічному вимірах; дослідити семантичні поля номінацій: історичні постаті, міфологеми, регіональні маркери, символіку сили, технічних досягнень та героїзму; виявити національно-культурну специфіку української військової ономастики. Очікувані результати мають як теоретичне значення (розвиток ономастичної парадигми), так і прикладне – для термінологічної уніфікації, стандартизації військових номінацій та аналізу їх комунікативного потенціалу.

Основу емпіричного матеріалу становить корпус хрематонімів, зафіксованих у відкритих джерелах періоду від 1917 р. до 2024 р., із залученням архівних документів, офіційних вебсторінок Військово-морських сил ЗСУ, а також військово-енциклопедичних баз і прес-релізів.

У дослідженні застосовано описовий і класифікаційний методи для систематизації хрематонімів за ономастичним типом і мотивацією, структурний і морфологічний аналіз – для вивчення формальної будови назв. Семантичний і компонентний аналіз дозволили виявити асоціативні, метафоричні й символічні мотиватори, а також розмежувати первинну й вторинну семантику. Дискурсивний підхід сприяв аналізу функцій номінації в ідеологічному контексті, зіставний і

кількісний методи – виявленню міжкультурних паралелей та статистичних домінант. Результати відображають динаміку формування флотської ідентичності через номінацію.

Актуальність роботи зумовлена не лише науковим інтересом до військової ономастики, а й практичними викликами сьогодення, коли в умовах повномасштабної війни зросла потреба в системному переосмисленні символічного поля державності, зокрема у сфері військової термінології, назв техніки, озброєння та бойових одиниць.

Аналіз досліджень. В українському ономастичному просторі поняття «хремотонім» зафіксоване у словнику Ю. Карпенка (2004) як власна назва унікального людського творіння, зокрема зброї, техніки, предметів побуту. Розробки М. Торчинського (Торчинський, 2008), Г. Ткаченко (Ткаченко, 2012) запропонували типологічну деталізацію, розмежувавши хремотоніми від ергонімів, ідеонімів і хрононімів. У польській, чеській та словацькій ономастичних традиціях також спостерігається широка амплітуда трактування хремотонімів – від назв програм і техніки до інституціональних структур (Kosyl, 1993; Jakus-Borkowa, 2007; Knappova, 1995). Ономастика у німецькомовному академічному просторі сформувалася як міждисциплінарна галузь на перетині лінгвістики, історії, соціології та культурології. Класичні праці Е. Шварца (Schwarz, 1949), А. Баха (Bach, 1978), Е. Ферстемана (Förstemann, 1983), новітні дослідження В. Зайбікке (Seibicke, 2008), К. Кунце (Kunze, 2005), А. Нюблінг (Nübling, 2009, 2012), А. Брендлер і С. Брендлер (Brendler & Brendler, 2007) та У. Утеха (Utech, 2011) окреслили як діахронні, так і соціолінгвістичні перспективи вивчення власних назв. Особливу увагу приділено прагматичним функціям, соціальною варіативністю та когнітивній обумовленості номінацій. У галузі топономастики значний внесок зробили Ф. Дебус (Debus, 2012) і Д. Бергер (Berger, 1999), а в зооніміці – Г. Баузіnger (Bausinger, 1971), І. Браверман (Braverman, 2013). Важливе значення мають також праці з гідроніміки (Krahe, 1964; Schaeder, 2000) та астронімії (Kunitzsch & Smart, 2006). Особливої уваги заслуговують новітні студії з хремотонімії – власних назв артефактів матеріальної культури. У німецькій ономастиці досі не сформувалася виокремлена школа хремотонімії: вживаються терміни на кшталт *Produktnamen*, *Ökonyme*, що охоплюють переважно серійні назви (Nübling, 2012). Проте соціокультурні функції прагматонімів стали предметом активного вивчення.

Засадничу основу для аналізу номінації, зокрема хремотонімів, створюють праці Я. Тента.

У статті «*Approaches to Research in Toponymy*» презентовано його міждисциплінарну методологію дослідження власних назв, яка адаптується до військової ономастики (Tent, 2015). Окремий науковий пласт становлять дослідження, безпосередньо присвячені назвам морських суден (Tent, 2023). У цьому контексті лайнер постає не лише як технічний засіб, а як семіотичний об'єкт – «плавучий текст», покликаний транслювати національно значущі смисли (Tent, 2023).

Історична перспектива значно розширюється у дослідженнях VOC-суден (Tent, 2021). Ця робота демонструє, як хремотоніми у флоті Голландської Ост-Індської компанії стали носіями релігійних (*Zion*, *Vrede*), географічних (*Batavia*), символічних (*Eendracht*) і міфологічних (*Hercules*) концептів. С. Кіршбергер (S. Kirchberger) у праці «*Assessing China's Naval Power*» висвітлює роль назв у стратегії «м'якої сили» КНР, демонструючи, як корабельна ономастика використовується для презентації сили та легітимізації впливу (Kirchberger, 2015). Своєю чергою, дослідник Д. Лаунер забезпечує термінологічну точність у сфері флотських назв, зокрема при розшифруванні скорочень і професійної лексики (Launer, 2006). Окремий вектор аналізу становить критика сучасних практик номінації військових кораблів. Р. Бушу (R. Bouchoux) у статті «*The Name Game*» вперше порушив тему політичної доцільності у присвоєнні імен кораблям ВМС США (Bouchoux, 2000). Сукупність проаналізованих джерел дає змогу говорити про формування окремої дослідницької ніші – ономастики військово-морських хремотонімів. Потрібно додати, що різноманітні аспекти формування та функціонування військової термінології розглядалися у працях О. Андріянової (Andriianova, 2011), С. Амеліної (Amelina, 2023), Т. Лебедевої (Liebiedieva, 2002), О. Пилипенко (Pylypenko, 2011), С. Янчука і Л. Козуб (Yanchuk & Kozub, 2024). У контексті України це дозволяє не лише зіставити хремотонімну традицію з іноземними моделями, а й розробити лінгвістично вмотивовану стратегію найменування, що ґрунтується на принципах історичної пам'яті, національної ідентичності та символічної безпеки.

Виклад основного матеріалу. У корпусі назв кораблів УНР (251 найменування), зафіксованих у період 1917–1921 рр., виявляються чіткі ономастичні категорії, які свідчать про стратегічне прагнення номінаційно продемонструвати національну ідентичність. У діаграмі 1 представлено 9 ономастичних категорій хремотонімів, а саме:

1. Топоніми (25%): Батури́н, Береза́нь, Буг, Га́джибей, Дні́про, До́н, Дуна́й, Ки́їв, Колхі́да,

Львів тощо. Назви походять від міст і регіонів, функціонують як просторові індекси та легітимують державну присутність. Служать проєкцією територіальної цілісності. У випадку УНР – засіб декларування контролю над спірними землями (Дон, Єкатеринослав).

2. Антропоніми (23%): *Хмельницький, Мазепа, Дорошенко, Орлик, Котляревський, Богун*. Такі назви вшановують історичних героїв і створюють вербальний пантеон. Вони персоніфікують історію й утворюють зв'язок флоту з боротьбою за незалежність. Номінація – механізм державної пам'яті.

3. Чоловічі імена (16%): *Володимир, Дмитро, Микола, Павло*. Імена з комеморативною та ідеологічною функцією. Вшановують героїв, формують героїчний наратив, слугують елементом націєтворення.

4. Апелятиви прикметники (8%): *сміливий, стрімкий, грізний*. Назви надають судну риси вояка: імперативна семантика діє як психологічна установка для екіпажу і риторичне підкріплення бойового духу.

5. Аббревіативні та цифрові назви (8%): А.Г.21, № 311. Службові й технічні найменування мають нейтральну семантику, але виконують важливу ідентифікаційну функцію.

6. Жіночі імена (7%): *Анна, Віра, Людмила, Ольга, Софія*. Традиція фемінізації судна – символічне наближення до образу матері або покровительки. Виконують афективну функцію та поглиблюють емоційний зв'язок екіпажу з кораблем.

7. Зооніми (4%): *яструб, кит, краб, щука, орлан, пелікан*. Метафоричне ототожнення кора-

бля з хижаком – давня стратегія. Символізують природну силу, бойову реакцію, мобільність.

8. Міфоніми/сакральні (3%): *Аполлон, Георгій Побідоносець, Іван Златоуст*. Герої та святі створюють епічний, позачасовий вимір. Міфологічна номінація підносить статус корабля, асоціюючи його з архетипічною місією.

9. Апелятиви – іменники (3%): *воля, мрія, борець, герой, патріот*. Узагальнені назви цінностей, що виконують ідеологічну функцію. Корабель постає як носій абстрактної ідеї, втілення патріотизму та колективної мети. Це політична семантизація через мову.

Впродовж століття існування українських військово-морських сил спостерігається поступова трансформація ономастичної моделі найменування кораблів, що відображає як політичні обставини, так і національні ідеологеми. Зміни в номінації відбувалися не хаотично, а у зв'язку з переорієнтацією державної символіки, зміною воєнної доктрини й актуалізацією певних історичних наративів. Це чітко простежується у структурі хремадонімів, де кожна ономастична категорія виконує власну функціональну й символічну роль, що демонструє діаграма 2.

1. Топоніми – 77% Це абсолютна домінанта в сучасній моделі найменування. У назвах широко представлені географічні об'єкти, зокрема: назви міст і регіонів: *Запоріжжя, Хмельницький, Луцьк, Одеса, Суми, Ізмаїл, Львів*. Функція: просторове маркування, географічна репрезентативність, фіксація контролю над територіями. Символіка: ці назви актуалізують наратив про суверенітет, героїчний спротив і національну цілісність.



Діаграма 1. Типологія назв кораблів УНР за ономастичними категоріями



Діаграма 2. Типологія хрестоматій військових кораблів України (1921–2025) за ономастичними категоріями

2. **Топоніми (гідроніми)** – 2%. У флотському контексті гідроніми мають особливу релевантність: вони підкреслюють належність до морського середовища. Приклади: *Волга, Байкал, Новий Буг*. Функція: ідентифікація морського об'єкта з гідрографічною мережею України. Символіка: природна стихія, флот як охоронець водного простору.

3. **Антропоніми** – 7%. Номінації, пов'язані з постатями героїв визвольних змагань та новітньої війни. Приклади: *адмірал Головка, В'ячеслав Кубрак, Дмитро Чубарь, гетьман Іван Мазепа, гетьман Іван Виговський, гетьман Сагайдачний, Костянтин Ольшанський*. Функція: комеморація, увічнення пам'яті, персоніфікація національного героїзму. Символіка: флот як носій історичної спадщини.

4. **Апелятиви** – 4%. Це назви-ідейні формули, що транслиують узагальнені цінності. Приклади: *воля, гідність*. Функція: символічне програмування, ідеологічна фіксація. Символіка: корабель як носій національної ідеї.

5. **Абревіатури** – 10%. Найменш виражена категорія, представлена технічними чи інституційними скороченнями. Приклади: *АКА-03, АКА-02, БДШК-01 «Малин»*. Функція: функціональна класифікація, внутрішньо-структурна ідентифікація. Символіка: технічний реєстр, бюрократична номінація. Ця діаграма демонструє зміщення фокусів сучасної хрестоматії до територіального нарративу, в якому кораблі стають маркерами геополітичного контролю та символічного національного простору. Героїчний, релігійний та технократич-

ний компоненти поступаються місцем топографічній семантиці, що є показником деколонізаційного та мобілізаційного вектора ономастичної політики України у війні.

Отже, сучасна хрестоматійна парадигма українського військового флоту базується на географічній ідентичності, обмеженому комеморативному ресурсі та прагматичному функціоналізмі. Така структура демонструє високий ступінь національної інтегрованості та цілеспрямовану відмову від пострадянських ономастичних кліше.

Висновки. У підсумку, дослідження хрестоматійної традиції українського військово-морського флоту у діяхронічній перспективі – від УНР до сучасного етапу російсько-української війни – засвідчує, що система номінацій кораблів є не лише інструментом ідентифікації, а й важливим каналом комеморативної, символічної та мобілізаційної комунікації. Типологічний і функціонально-семантичний аналіз понад 250 назв суден дозволив виявити домінантні ономастичні моделі для кожного історичного періоду, а також встановити зсув від радянської ідеологічної риторики до героїко-національного і територіального дискурсу незалежної України. Визначено, що сучасна хрестоматія українського флоту характеризується домінуванням топонімів (понад 77%), які виконують функцію просторової репрезентації та підтвердження суверенітету. Антропоніми, апелятиви, гідроніми та міфони репрезентують комеморативний, ідеологічний і культурно-символічний виміри, однак їхня частка суттєво менша, що вказує на прагнення

до об'єктивованої, прагматичної номінації. Така структура демонструє впровадження деколонізаційного ономастичного курсу, актуалізацію воєнного наративу та цілеспрямовану дерусифікацію мовно-семіотичного простору ВМС України. Результати дослідження можуть бути використані для формування національної стратегії військової

ономастики, стандартизації номінацій у силових структурах, а також у сфері історичної політики, національного брендингу та воєнної комунікації. Запропонована типологія відкриває перспективи для подальших крос-культурних і компаративних досліджень у межах славістичної, германістичної та романістичної ономастики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Амеліна С., Пилипенко П. Термінологізація як метод сучасного термінотворення (на матеріалі німецької військово-професійної лексики). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, 64, 2023. С. 14–18.
2. Андріянова О. Військово-морська термінологія української мови: творення та семантика (дисертація кандидата педагогічних наук). Запорізький національний університет. 2011. 21 с.
3. Карпенко Ю. Ономастика. Українська мова: Енциклопедія / ред. В. Русанівського, О. Тараненка, М. Зяблюка. Київ. 2000. С. 404–405.
4. Лебедева Т. Динаміка розвитку військової лексичної підсистеми в сучасній німецькій мові (дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук). Київський національний лінгвістичний університет. 2002. 21 с.
5. Пилипенко О., Кобилянська О. Неологізми у професійному мовленні (на матеріалі військової лексики). *Studia Lingua: Актуальні питання лінгвістики та методики викладання іноземних мов*, Національний університет біоресурсів і природокористування України, 2011. С. 11–17.
6. Пилипенко О., Пилипенко П. Fachsprache та terminus: генезис та розвиток наукових категорій в українській та німецькій мовах. *Проблеми гуманітарних наук: Збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія: Філологія*, 56. 2023. С. 49–58.
7. Ткаченко Г. Англійські хрестомонії як когнітивні лінгвістичні явища. Дисертація канд. філол. наук, Одеса. 2012. 21 с.
8. Торчинський М. Структура, типологія і функціонування онімної лексики української мови. Структура, типологія та функціонування онімичної лексики української мови. Дисертація докт. філол. наук, Київ. 2010. 21 с.
9. Bach A. Deutsche Namenkunde I. Die deutschen Personennamen. Winter, Heidelberg. 1978. 331 s.
10. Bausinger H. Tierzucht und Namengebung. Zu den Eigennamen des Zuchtviehs. Festschrift für Paul Zinsli. Francke, Bern, 1971. S. 170–184.
11. Berger D. Duden. Geographische Namen in Deutschland. Herkunft und Bedeutung der Namen von Ländern, Städten, Bergen und Gewässern. Dudenverlag, Mannheim, 1999. 318 s.
12. Braverman I. Naming Zoo Animals. In: *Zooland: The Institution of Captivity*. Stanford University Press, Stanford, CA, 2013. P. 92–110.
13. Bouchoux R. D. The Name Game, U. S. Naval Institute Proceedings, 2000. P. 110–111.
14. Brendler A., Brendler S. Europäische Personennamensysteme. Ein Handbuch von Abasisch bis Zentralladinisch. Baar, Hamburg. 2007. 863 s.
15. Debus F. Namenkunde und Namensgeschichte. Eine Einführung. Berlin. Erich Schmidt-Verlag. 2012. 280 s.
16. Förstemann E., Jellinghaus H. Altdeutsches Namenbuch. B.II, Teilbände 1 und 2: Ortsnamen. Bonn, Hildesheim, 1983. 1766 s.
17. Jakus-Borkowa E. Acta Onomastika. Ročník 48. Praha, 2007. S. 54–71.
18. Kirchberger S. Assessing China's Naval Power: Technological Innovation, Economic Constraints, and Strategic Implications. Heidelberg: Springer. 2015. 313 p.
19. Knapova M. Proměny hospodářských chrématonym. Termina 94. Liberec 21–23 června 1994. *Konference o odborném stylu a terminologii: sborník příspěvků*, Liberec, 1995. P. 152–157.
20. Kosyl Ch. Chrematonymy: Encyklopedia kultury polskiej XX wieku. Współczesny język polski [J. Bartmiński (ed.)], Wrocław, 1993. P. 440–444.
21. Krahe H. Unsere ältesten Flußnamen. Wiesbaden. 1964. 123 s.
22. Kunitzsch P., Smart T. A Dictionary of Modern Star Names. Sky Publishing, Cambridge. 2006. 72 p.
23. Kunze K. dtv-Atlas Namenkunde. Vor- und Familiennamen im deutschen Sprachgebiet. München. 2005. 229 s.
24. Launer D. Dictionary of Nautical Acronyms and Abbreviations. Sheridan House, 2006. 256 p.
25. Megoran J. PS Kingswear Castle. Amberley Publishing. 2017. 165 p.
26. Nübling D. Von Elisabeth zu Lilly, von Klaus zu Nico: Zur Androgynisierung und Infantilisierung der Rufnamen von 1945 bis 2008. Genderlinguistik. Sprachliche Konstruktionen von Geschlechtsidentität. Berlin/New York, 2012. S. 319–357.
27. O'Rourke R. Misnaming Aircraft Carriers, U.S. Naval Institute Proceedings, 2006. P. 30–31.
28. Schaefer B. Gewässernamenkunde. In: Metzler Lexikon Sprache. Stuttgart / Weimar, 2000. P. 250–251.
29. Schwarz E. Deutsche Namenforschung. B.2: Orts- und Flurnamen. Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen. 1949. 322 s.
30. Seibicke W. Die Personennamen im Deutschen. De Gruyter, Berlin/New York. 2008. 235 s.
31. Tent J. The Flag-waving Names of Ocean Liners Pages. *The Mariner's Mirror*. 109(3). 2023. P. 342–358.
32. Tent J. Approaches to Research in Toponymy. *Names A Journal of Onomastics*, 2015. 63(2), P. 65–74.

33. Tent J. VOC vessel names: What naming patterns reveal about the name-givers. *Journal of the Australian Association for Maritime History*. 45 (1). 2023. 318 p.
34. Utech U. Rufname und soziale Herkunft. *Studien zur schichtenspezifischen Vornamenvergabe in Deutschland*. Hildesheim/Zürich/New York. Olms-Verlag. 2011. 303 s.
35. Yanchuk S., Kozub L., Stepanechko O. International peacekeeping discourse: linguistic compatibility of ukrainian peacekeepers with their international counterparts. *Editura Pro Universitaria*. (1). 2024. P. 155–173.

REFERENCES

1. Amelina S., Pylypenko P. (2023) Terminolohizatsiia yak metod suchasnoho terminotvorennia (na materiali nimetskoi viiskovo-profesiinnoi leksyky). [Terminologization as a Method of Modern Term Formation (Based on German Military Professional Vocabulary)] *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, 64, 14–18. [in Ukrainian]
2. Andriianova O. (2011) Viiskovo-morska terminolohiia ukrainskoi movy: tvorennia ta semantyka. [Naval Terminology of the Ukrainian Language: Formation and Semantics] (dysertatsiia kandydata pedahohichnykh nauk). Zaporizkyi natsionalnyi universytet. [in Ukrainian].
3. Karpenko Yu. (2000) Onomastyka. Ukrainska mova: Entsyklopediia. [Onomastics. Ukrainian Language: Encyclopedia] red. V. Rusanivskoho, O. Taranenka, M. Ziabliuka. Kyiv. 404–405. [in Ukrainian].
4. Lebedieva T. (2002) Dynamika rozvytku viiskovoi leksychnoi pidsystemy v suchasni nimetskii movi. [Dynamics of the Development of the Subsystem of Military Vocabulary in Present-Day German] Dysertatsiia na zdobuttia naukovoho stupenia kandydata filolohichnykh nauk. Kyivskiy natsionalnyi lnhvistychnyi universytet. [in Ukrainian].
5. Pylypenko O., Kobylenska O. (2011) Neolohizmy u profesiinomu movlenni (na materialy viiskovoi leksyky). [Neologisms in Professional Speech (Based on Military Vocabulary)] *Studia Lingua: Aktualni pyttannia lnhvistyky ta metodyky vykladannia inozemnykh mov*, Natsionalnyi universytet bioresursiv i pryrodokorystuvannia Ukrainy, 11–17. [in Ukrainian]
6. Pylypenko O., & Pylypenko, P. (2023) Fachsprache ta terminus: henezys ta rozvytok naukovykh katehorii v ukrainskii ta nimetskii movakh. [Fachsprache and terminus: genesis and development of scientific categories in Ukrainian and German]. *Problemy humanitarnykh nauk: Zbirnyk naukovykh prats Drohobyskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Serii: Filolohiia*, 56, 49–58. [in Ukrainian]
7. Tkachenko G. (2012) Anhliiski khrematonimy yak kohnityvni lnhvistychni yavyscha. [English Chrematonyms as Cognitive Lignistic Phenomena] Dysertatsiia kand. filol. nauk, Odesa [in Ukrainian].
8. Torchynskiy M. (2010) Struktura, typolohiia i funktsionuvannia onimnoi leksyky ukrainskoi movy. [Structure, Typology, and Functioning of Onymic Vocabulary in the Ukrainian Language] Dysertatsiia dokt. filol. nauk, Kyiv [in Ukrainian].
9. Bach A. (1978) Deutsche Namenkunde I. Die deutschen Personennamen. [German Name Studies I. The German Personal Names] Winter, Heidelberg. 1978. [in German].
10. Bausinger H. (1971) Tierzucht und Namengebung. Zu den Eigennamen des Zuchtviehs. [Animal Breeding and Naming. On the Proper Names of Breeding Livestock] Festschrift für Paul Zinsli. Francke, Bern, 1971. S. 170–184. [in German].
11. Berger D. (1999) Duden. Geographische Namen in Deutschland. Herkunft und Bedeutung der Namen von Ländern, Städten, Bergen und Gewässern. [Duden. Geographical Names in Germany. Origin and Meaning of the Names of Countries, Cities, Mountains, and Waters] Dudenverlag, Mannheim. [in German].
12. Braverman I. (2013) Naming Zoo Animals. In: *Zooland: The Institution of Captivity*. Stanford University Press, Stanford, CA, 92–110.
13. Bouchoux R. D. (2000) The Name Game, U.S. Naval Institute Proceedings. 110–111.
14. Brendler A., Brendler S. (2007) Europäische Personennamensysteme. Ein Handbuch von Abasisch bis Zentralladinisch. [European Personal Name Systems: A Handbook from Abkhaz to Central Ladin] Baar, Hamburg. [in German].
15. Debus F. (2012) Namenkunde und Namensgeschichte. Eine Einführung. [Name Studies and Name History. An Introduction] Berlin. Erich Schmidt-Verlag. [in German].
16. Förstemann E., Jellinghaus H. (1983) Altdeutsches Namenbuch. [Old German Name Book] B.II, Teilbände 1 und 2: Ortsnamen. Bonn, Hildesheim. [in German].
17. Jakus-Borkowa E. (2007) Acta Onomastica. [Acta Onomastica] Ročník 48. Praha, 54–71. [in Czech].
18. Kirchberger S. (2015) Assessing China's Naval Power: Technological Innovation, Economic Constraints, and Strategic Implications. Heidelberg: Springer.
19. Knappova M. (1995) Proměny hospodářských chrématonym. [Transformations of Economic Chrematonyms] Termina 94. Liberec 21–23 června 1994. Konference o odborném stylu a terminologii: sborník příspěvků, Liberec, 152–157. [in Czech].
20. Kosyl Ch. (1993) Chrematonimy: Encyklopedia kultury polskiej XX wieku. [Chrematonyms: Encyclopedia of Polish Culture of the 20th Century] Współczesny język polski [J. Bartmiński (ed.)], Wrocław, 440–444. [in Polish].
21. Krahe H. (1964) Unsere ältesten Flußnamen. [Our Oldest River Names] Wiesbaden. [in German].
22. Kunitzsch P., Smart T. (2006) A Dictionary of Modern Star Names. Sky Publishing, Cambridge.
23. Kunze K. (2005) dtv-Atlas Namenkunde. Vor- und Familiennamen im deutschen Sprachgebiet. [dtv Atlas of Name Studies. First and Family Names in the German-Speaking Area] München. [in German].
24. Launer D. (2006) Dictionary of Nautical Acronyms and Abbreviations. Sheridan House.
25. Megoran J. (2017) PS Kingswear Castle. Amberley Publishing.
26. Nübling D. (2012) Von Elisabeth zu Lilly, von Klaus zu Nico: Zur Androgynisierung und Infantilisierung der Rufnamen von 1945 bis 2008. [From Elisabeth to Lilly, from Klaus to Nico: On the Androgynization and Infantilization of Given Names from 1945 to 2008]. Berlin/New York, 319–357. [in German].

27. O'Rourke R. (2006) Misnaming Aircraft Carriers, U. S. Naval Institute Proceedings, 30–31.
28. Schaeder B. (2000) Gewässernamenkunde. [Hydronymy Studies] In: Metzler Lexikon Sprache. Stuttgart / Weimar, 250–251. [in German].
29. Schwarz E. (1949) Deutsche Namenforschung. B. 2: Orts- und Flurnamen. [German Name Research. Vol. 2: Place and Field Names] Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen. [in German].
30. Seibicke W. (2008) Die Personennamen im Deutschen. [Personal Names in German] De Gruyter, Berlin/New York. [in German].
31. Tent J. (2023) The Flag-waving Names of Ocean Liners Pages. The Mariner's Mirror. 109(3). 342–358.
32. Tent J. (2015) Approaches to Research in Toponymy. Names 63(2), 65–74.
33. Tent J. (2023) VOC vessel names: What naming patterns reveal about the name-givers. The Great Circle. Journal of the Australian Association for Maritime History Volume 45 (1). 1–30.
34. Utech U. (2011) Rufname und soziale Herkunft. Studien zur schichtenspezifischen Vornamenvergabe in Deutschland [Given Name and Social Origin: Studies on Class-Specific First Name Allocation in Germany]. Hildesheim/Zürich/New York. Olms-Verlag. [in German].
35. Yanchuk S., Kozub L., Stepanechko O. (2024) International peacekeeping discourse: linguistic compatibility of ukrainian peacekeepers with their international counterparts. *Editura Pro Universitaria*. (1). 155–173.